

SUKELLUSRETKI PIKKU-SUOMEEN PYKEIJA 7/2012

Kesän 2011 Norjan Saltstraumen retken jälkeen aloimme miettiä uutta kohdetta. Kesän 2012 kohteeksi valittiin Bugøynes eli tutummin Pykeija. Tämä Varanginvuonon rannalla sijaitseva noin 200 asukkaan suurkaupunki tarjosi ryhmämme koviin vaatimuksiimme sopivat fasiliteetit. Toisin sanoen löytyi vettä sukeltamiseen ja majoitus.

29.6.2012 karavaanimme matka starttasi kolmen Sirenin voimin Vesilahdelta. Minä odotin niin innolla autossa istumista, että tulin kamoineni Mäyränmäen ”keskustaan”

kurkkimaan koska kyyti saapuu. Sprintteri kurvaili kumivene perässään tietöiden keskellä. Salamana heitimme kamat kyytiin ja seuraavaksi poimimaan Arttua matkaseuraksi. Kun kaikki Artun elektroniikka oli saatu pakattua autoon, matka jatkui kohti Torniota.

Ennen Tornioon saapumista teimme ryhmänjohtajan vetämänä muutaman sotilaallisen rakon tyhjennys pysähdyksen ja Oulussa maltoimme jopa syödä. Tornioon saavuttiin aamulla seuraavan päivän puolella ja saimme tuolta matkaamme mukaan Markon ja Katin. Kaksikko oli tehnyt matkavalmisteluja ja hoitanut ryhmällemme ruokatarpeet viikon reissua varten. Hetken jo näytti, että auto tulisi täyteen, mutta siirsimme tavaraa autosta veneeseen, jonka jälkeen kaikki tavarat ja matkustajat olivat kyydissä. Vielä pikainen kumiveneen kiinnityksen tarkistus ja sprintteri kiihdytti kohti norjaa.

30.7. pitkän ajomatkan jälkeen edessä aukesi hieno näkymä Pykeijan kylään. Perille saavuttuamme haimme Kiurujärven talon avaimet Elsan kaupalta. Odotellessamme edellisen sukellusryhmän poistumista majoitustiloista aloitimme sukelluksen suunnittelun perinteisellä ”kaikki heti mulle tänne nyt”-periaatteella.

Majoittumisen jälkeen lähdimme Jäämeren saunan rannasta ensimmäiselle sukellukselle. Näkyvyys oli ensimmäisellä rantasukelluksella hieman perinteistä huonompi, mutta tuossa Kuningasrapujen bongaus innostuksessa tuo ei juuri haitannut. Sää sukelluksen jälkeen oli täydellinen kesälomasää, eli vesi +8 ja ilma +8 ja satoi sataa räntää vaakatasossa. Tämähän oli sinänsä ymmärrettävää, koska olihan heinäkuu. Kelin huomioon ottaen löysimme heti sukelluksen jälkeen täydellisen pullojen täyttöpaikan. Paikka oli kylästä pois päin noin 500m kallion päällä ja varmasti koko seudun tuulisin paikka. Weezle päällä ja maski päässä tuo oli kuitenkin vain kasvattava kokemus muiden joukossa. Pullojen täytön jälkeen maistelimme kämpillä

rapuateriaa Suomen tuliaisten kera ja testasimme talon saunan. Samalla vauhdilla tietenkin poikkesimme kylän satamakahvilassa jutustelemassa paikallisten, ehkä hieman fanaattisten, Mika Myllylä fanien kanssa.

Talon asukkaat kokoontuivat pirteinä ”aamupalalle” miettimään seuraavia sukelluspaikkoja. Päätimme lähteä samasta Jäämeren saunan rannasta biodyykillä katselamaan kampeloita ja kuningasrapuja. Molempia näimme jokusen sukelluksen aikana.

Päivinä 4 ja 5 teimme sukelluksia Vesan sukellustukialuksesta. Näiltä sukelluksilta ryhmämme jäsenet oppivat muutaman asian:

- Kuningasrapu ei ole kuivahanskan paras kaveri
- Vaikka painot pitääkin riisua pois ennen vedestä veneeseen nousua, niin silti ne kannattaa ottaa rannasta veneeseen noustessa mukaan.

- Virtaviivaisin tapa edetä ei ole kolmen hengen ”ota kiinni mistä saat”-tyyppinen klimppi, jonka tarkoituksena on pitää yksi jäsenistä turvapysähdyksessä.

Saimme myös hyvin rakentavaa palautetta veneen säilytyksestä, kun veneilyn asiantuntijaryhmämme sai vieraakseen Leif Ingilän, joka oli käynyt rankkasateessa katsomassa venettämme. Vene kuulemma ei voinut olla säilytyksessä vierasvene laiturin päässä, johon tulevat isommat alukset. Käynnin jälkeen vene hoidettiin viipymättä pois tuolta paikalta. Noin tunnin kuluttua ovelta kuului taas ääntä ja Leif tuli toistamiseen vettä valuvana ilmoittamaan, että kävi tekemässä springit veneemme kiinnitykseen. Näin veneellä oli kuulemma jotakin edellytyksiä olla ehjä ja tallessa vielä seuraavana päivänä.

Päivän 6 kohde oli Klubbvika. Klubbvika on biodyykkikohde vähän ennen Annijokea Varangin pohjoisrannalla... Tai olisi ollut jos olisimme tuon paikan löytäneet. Meidän kohteemme oli hieman tuon vieressä oleva kirkasvetinen penkka. Tämä taisi olla reissun syvin sukellus reilu 30 metriä.

Kohteena päivälle 7 oli odotettu Johan Faulbaum. Faulbaum on Kirkkoniemen lähellä sijaitseva sodanaikainen noin satametrinen rahtialus. Hyllyn paikka on poijutettu ja tuohon on kohtuullinen uintimatka rannasta. Ensimmäiselle sukellukselle lähtiessä vedimme pukuja päälle pikkuitikoiden parvessa. Kun varusteet oli saatu päälle, tallustimme tuplat selässä rantaan ja lähdimme kahlaamaan syvemmälle. Ranta osoittautui mutapohjaiseksi ja yllättävän haastavaksi. Jokaisella askeleella jalka upposi mutaan välillä nilkkaa ja välillä noin polvea myöden. Etenemistekniikoita oli monia. Yksi oli juosta mudassa, niin että ei ehdi uppoamaan (sopi nuorille ja kevyille yksilöille). Toinen oli painua mutaan ja etsiä kokeilemalla jokin kovempi kohta ja kolmas oli tyyli puhdas ”lippu liejiryömijä”- tyyppinen kierittely ja ryömimisen yhdistelmä. Lopulta kaikki olivat onnistuneet uimaan poijulle ja lopunkin porukan laskeutuminen alkoi.

Hetken laskeutumisen jälkeen ilmestyi näkyviin laivan kansi. Kävimme katsomassa peräsimen ja laivan perässä olevan laatikon alla majailevan kissakalan. Perästä jatkoimme oikeaa kylkeä keulaan ja kantta takaisin perään nousuköydelle.

Toiselle sukellukselle kohteeksi oli mietitty Kurtiss P-40 "Kitty hawk" lentokoneen hylky. Koska emme löytäneet veneelle laskupaikkaa päätimme tehdä toisenkin sukelluksen Faulbaumille. Edellisestä veteen menosta oppineena valitsimme toisen kahlausreitit. Toisella sukelluksella hylky oli jo hieman tutumpi ja ehkä tästä syystä kuivapuvuissa oli sukellukselta palatessa jonkin verran ruostetta. Lomasääksi oli luvattu odotettu: Pilvistä, runsasta sadetta, lämpötila +7 ja päivän pituus: 24 h 0 min. Jostain syystä kuitenkin paistoi aurinko... harmi.

Kahdeksas päivä oli pyhitetty tuliaisten hankinnalle. Tapahtumaa varten olimme jakautuneet ryhmiin, joissa kaikille oli oma tärkeä tehtävänsä. Ryhmässä oli tähystäjä, suorittaja ja keräilijä. Tästä suoritteesta ei sen syvällisemmin.

8. Päivän päätteeksi oli päätetty tehdä myös kevyt vaellus. Vaelluksen kohteena oli lintukallio Ranvika, joka on Bugöyfyjordenissa. Kalliolle oli noin 4 km kävely ylä- ja alamäkeä. Hyttysten kirittämänä pääsimme perille upeissa maisemissa. Kallion päällä joimme Niemelöiden hääpäivän kunniaksi kuohuviinit ja lähdimme patikoimaan takaisin autolle.

Päivänä 9 kotimatka alkaa hiljaisissa tunnelmissa. Mahtoikohan johtua rankasta vaelluksesta vuoren yli lintukalliolle vai Artun avustamisesta tavaroiden pakkaamisessa.

Päivä 10 tiivistettynä some aikakauteen tyypillisellä tavalla eli FB päivitys autosta klo 0:53:

”Paluu matkalla ja enää 475 km kotiin. On tullut kohta vietettyä autossa noin 2 vrk ja 3000 km tällä viikolla. Hyvä sukellusreissu kaikin puolin. Täällä etelässähän näköjään laskee aurinko ja on hellettäkin.”

Matkaseurueeseen kuuluivat Kati ja Marko Niemelä, Arttu Ylinen sekä Sirenit Vesa, Verner, Noora ja Rami.

Rami Siren